

Carol,

A LÓSUTTOGÓ

GYÓGYÍTÓ LOVAK AZ INDAI-
ÓCEÁN EGY ELDUGOTT SZIGETÉN,
AHOL MÉG A VENDÉGLÁTÁST IS
CSÚCSRA JÁRATJÁK – A NIHI SUM-
BÁT AZ UTÓBBI TÍZ ÉVBEN KÉT-
SZER IS MEGVÁLASZTOTTÁK A VI-
LÁG LEGJOBB SZÁLLODÁJÁNAK.
DE ENNÉL SOKKAL JOBB OKUNK
VOLT AZ INDONÉZ SZIGETRE UTAZ-
NI: LÓTERÁPIÁS ELVONULÁSON
JÁRTUNK A PARADICSOMBAN.

ÍRTA: CSEKE ESZTER ÉS S. TAKÁCS ANDRÁS

Az

indulás reggelén

fénykép jön a Whatsapppon három mosolygós indonéz arcra – ők fognak várni Balin, a denpasari repülőtérén, onnan repülünk Sumba szigetére. Hirtelen azt hisszük, félreértettünk valamit az üzenetben, és nyilván a sumbai repülőtérén várnak majd, de nem. Amikor megérkezünk a balinéz reptérre, a fotóról már ismerős úr nyújtja is a kezét, közben kollégái átveszik csomagjainkat, elkérik az útleveleket, és amikor legközelebb találkozunk, már a belépőkártyákkal együtt adják vissza. Mindent elintézték, még a pulthoz sem kellett odamennünk. Mire felocsúdunk, már átkísértek a biztonsági ellenőrzésen is, és a sumbai géphez érve kellemes utat kívánnak. Másfél órát repülünk délkelet felé az egyik fapados indonéz légitársaság fedélzetén.

Az óceánt és a szigetvilág hegyeit bámulva azon tűnődünk, mi vár ránk ezen a még mindig vad és buja szigeten, amit régen a fejedelmek törzsek miatt a legtöbben nagy ívben elkerültek. De az utóbbi néhány évben Sumbát a paradicsomi strandokon vágató vad lovak igazi közösségimédia-szenzációvá tették. És minket sem fejedelmek várnak a kifutópályán, hanem a Nihí Sumba emberei. A resort a világ ötven legjobb szállodájának toplistáján tavaly a tizedik helyen végzett – hát ennek szolt a különleges fogadtatás már a balinéz repülőtérén –, de választották már a Nihit egyenesen a világ legjobb hoteljének is a Travel + Leisure olvasói, nem is egyszer.

Sumbai fiúk

Lóhátan nőnek fel, a lovaknak pedig kitüntetett szerepük van a szigeten.

Carol Sharpe és Covo

A ló egyszer rátámadt Carolra, de ma már elválaszthatatlanok egymástól.

Ilyen elvárásokkal nem lehet könnyű a vendéglátás, gondoljuk magunkban, miközben egy-egy frissen felbontott kókusszal a kezünkben újabb másfél órát zötykölődünk egy félig nyitott szafaridzsipben a szálloda felé, a sumbai dombok alatt elterülő teraszos rizsföldek között. A távolban legelésző bivalyok és lovak. A tradicionális sumbai építészet már csak a csúcsos háztetőkben köszön vissza néhol az út mentén, készüljenek fűből, fából vagy már csak többnyire PVC-ből.

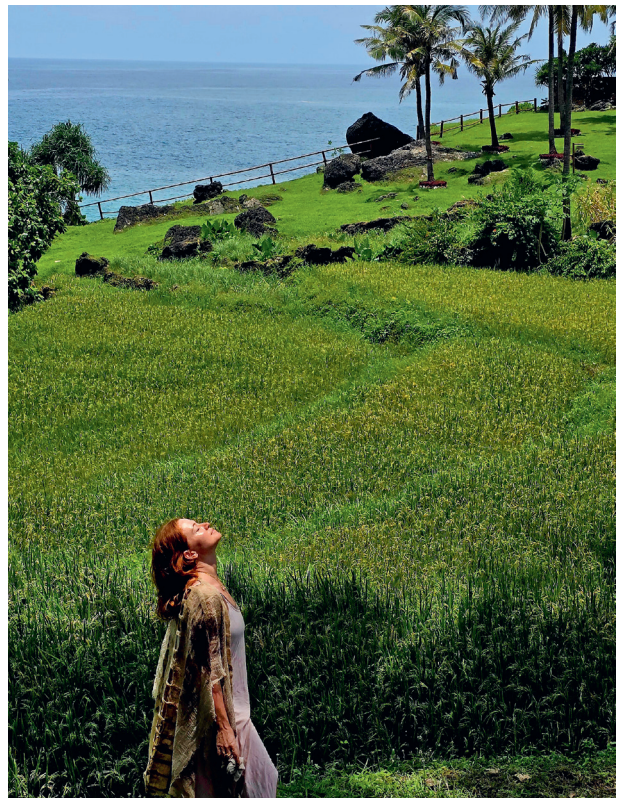
Itt-ott egy-egy templom, merthogy ez egy keresztény sziget a muzulmán Indonéziában. Egészen más arcok mosolyognak vissza ránk, mint Balin, Borneón, Pápuán vagy Jáván, tényleg kontinensnyi színt és változatosságot rejt ez az ország. Amikor az utolsó szerpentin végén felérünk a hotel öble fölötti kiszögelléshez, alattunk már nincs semmi más, csak több kilométer érintetlen fehér homokos strand türkizkék vízzel, mellette a végtelen esőerdő.

REGGEL HÉTKOR AZ ISTÁLLÓNÁL

Kétemeletes, két hálószobás, medencés faházban kapunk helyet, minden erre a bizonyos álomtengerpartra néz. A ház csúcspontja a fenti terasz sarkában a kád, innen hol a tengert, hol a csillagokat kémleljük. Benn, a csúcsos tető vagy nyolcméternyi belmagasságot emel a baldachinos ágy fölé, mintha egy templom kupolájában térnénk nyugovóra. Toplista ide, a világ legjobb hotelje oda, a légkondi sajnos éppen az ágyra fúj, és azon belül is pont a fejünkre. Sehogys sem sikerül a távirányítóval jobb belátásra bírni, így a világ 10. legjobb hoteljében óvatosan felmászom az íróasztalra, és egy vászonlen kendőből paravánt eszkábálok a légkondi elé, hogy eltérítsem a hideg levegőt.

„Találkozó reggel hétkor az istállónál” – áll a kézzel írt üzenet végén az íróasztalon. Mellette három kis csatos üvegben vodka, fehér rum és házi fűszeres rum. Mintha a Karib-tenger kalóza-inak díszletéből mosta volna partra a palackokat a tenger, de az „intuitív lovas elvonulás” következő öt napján egyszer sem támad kedvünk kibontani őket. Van még az asztalon két majdnem üres jegyzetfüzet, elszórtan gondolatébresztő idézetekkel lovakról, emberekről, lovak és emberek energiájáról... a köztes lapokat majd mi írjuk tele.

Kíváncsian várjuk a reggelt, de vacsora előtt van még időnk egy nagyot sétálni a tengerparton. A privát villákat összekötő ösvény a part fölé épített kőteraszra vezet ki. Itt a tengerre nyílik az edzőterem, elég jól fel van szerelve, különös tekintettel arra, hogy hol vagyunk: a világ végén. A súlyzók és bokszsákok mellett szörfdeszkák sorakoznak, rögtön mellettük pedig egy apró tengerparti bár, ahol mindenféle friss dzsúszok készülnek az edzés után, és ahol délutánonként mindenki a hotel vendége egy pohár borra. Aztán hatalmas forró merülőmedence és egy hordó jégfürdő – tökéletesen a naplemente felé tájolva. A séta előtt három percre elmerülünk a néhány fokos vízben, közben a morajló óceán hullámaiba révedünk, hogy kibírjuk valahogy 180 másodpercig.

AZ ELMÚLT NÉHÁNY ÉVBEN
SUMBÁT A PARADICSOMI
STRANDOKON VÁGTATÓ
VAD LOVAK IGAZI
KÖZÖSSÉGIMÉDIA-
SZENZÁCIÓVÁ TETTÉK.

ITT KERESD!

Sumba repülővel Bali szigetéről érhető el, napi egy-két közvetlen járatral.

A Nihi Sumba intuitív lovas elvonulása fejenként 7800 dollárba kerül (6 nap, 5 éjszaka).

Cseke Eszter és S. Takács András a szálloda vendégei voltak.

És most már tényleg leérünk a tengerpartra. Végeérhetetlen, és nincs itt senki más. A jég hideg víz hatására úgy kinyílnak az érzékszerveink, mintha minden egyes sercegő homokszem életre kelne a lábunk alatt. Tíz perce sétálhatunk, amikor döngeni kezd alattunk a föld, és a látóhatáron megpillantunk vagy huszonöt, a hófehér homokban felénk vágató lovat.

Egy hatalmas szikla tövébe húzódunk, a fiunk felmászik a tetejére, innen nézzük, ahogy ezek a gyönyörű izomkolosszusok birtokba veszik a paradicsomot, és csak vágatnak a hullámok mellett, miközben a nap vörösre festi a tenger fölötti horizontot. Nekik így ér véget a legtöbb nap az életükben, ugyanis mindössze annyi történt, hogy visszahajtották őket a dombok rejtette legelőről a hotel istállójába. Nekünk életünk egyik legszebb naplementéjét adták – így éreztünk meg Sumbára.

NINCS NYEREG, NINCS PÁLCA, NINCS OSTOR, CSAK AZ ELHATÁROZÁS

„Képzeld el, hogy a lónak ötször akkora a szíve, mint a mienk” – kezdi másnap reggel hétkor az istálló előtt egy vékony, halk hangú, középkorú hölgy, Carol Sharpe. A lovas elvonulás vendégei közben reggeli kávéjukat kortyolgtatják, trópusi gyümölcsöket majszolnak, az istállót frissen sült croissant illata tölti be, azt is szintén körbekínálják. Hát ilyen istállóban sem jártunk még reggel hétkor – meg máskor sem. Carol körül a maroknyi csoportban egy brit nászutas pár, két lány Abu-Dzabiból és Dubajból, egy idősebb angol hölgy és egy fotóművész Hollandiából, ő hét évig járt lovas pszichoterápiára otthon.

Az elvonulás egyik fénypontja, amikor megfürdetjük a lovakat a tengerben.

Carol lovak között nőtt fel Dél-Ausztráliában, és ha van olyan, hogy gazdáik a kutyákra kezdenek hasonlítani, akkor lehet, hogy ő egy kicsit így van a lovakkal. Szép, mély barna szemébe nézni ugyanis néha olyan, mintha egy bölcs ló tekintetében feledkeznénk bele, aki többet tud rólunk, mint gondolnánk. Carolt több mint tíz éve sodorta ide a szerencséje. Akkor az volt a feladata, hogy a híresen betörtetlen sumbai lovak közül néhányat felkészítsen az ide érkező első külföldi vendégekre, hogy végig lehessen lovagolni ezen a varázslatos tengerparton.

Hát nem ment túl jól a dolog. Már nagyon nyitott volna a hotel, amikor egy különösen frusztrált és elcsigázott reggelen Carol erőből próbálta futásra bírni a karámban az egyik legerősebb kiszuperált versenylovat, ám az hirtelen ellene fordult, kivicsorította a fogorát, és elindult felé. Carol előtt lepergett az élete, azt gondolta, itt a vége, de a ló végül megtorpant. Carol összecsuklott a karám közepén, és a földön ülve zokogni kezdett. Néhány perccel később egy ló lélegzetét érezte a nyakában. Felnézett, és ugyanaz a ló hajtotta oda hozzá a fejét, akiről az előbb azt hitte, meg akarja ölni. Ekkor változott meg a kapcsolata

CROWNE PLAZA
AN IHG HOTEL
CHANGI AIRPORT

YOUR RUNWAY RETREAT AT THE
WORLD'S BEST AIRPORT HOTEL

Enjoy a seamless stay at Crowne Plaza Changi Airport in Singapore, voted the World's Best Airport Hotel for nine consecutive years. Delight in authentic Italian cuisine at Allora Ristorante & Bar and exceptional hospitality.

BOOK NOW

AZ EGÉSZ ELVONULÁS NEM A LOVAGLÁSRÓL SZÓL, HANEM GESZTUSOKRÓL, MEGÉRZÉSEKRŐL, ÖSZTÖNÖKRŐL ÉS A LOVAK BÁMULATOS ÉRZELMI INTELLIGENCIÁJÁRÓL.

a lovakkal egy életre, és azóta foglalkozik nemcsak lovaglással, hanem lóterápiával is.

„Ő volt az, Covo – mutat rá a karámban az egyik tekintélyt parancsoló csődörre. – A férjem becenevét kapta, ő is elég szeszélyes természet” – neveti el a dolgot, de én azért halálra rémülök, amikor pont Covo mellé oszt be az első reggelen. Ekkor még nem sejtem, hogy kerek öt nappal később Covón fog lovagolni mindkét gyermekem a tengerben.

De most szó sincs lovaglásról, ahogy az egész elvonulás nem a lovaglásról szól, hanem gesztusokról, megérzésekről, ösztönökről és a lovak bámulatos érzelmi intelligenciájáról. Most például csak egymás mellett sétálunk a lóval, meg kellene éreznem, hogy én vezetem ezt a hatalmas állatot, nem ő engem, és ki kellene tűznöm a fejemben, hogy hova menjünk, ahhoz, hogy tényleg odajöj-jön velem. Nincs nyereg, nincs pálca, nincs ostor, csak az elhatározás.

Egy vérbeli lovasnak mindez teljesen természetes, de Carol topmenedzsereknek is tart tréningeket, és a karámban pillanatok alatt kiderül, kinek milyen a vezetői stílusa, és hol ütközik falakba. Dolgozott szexuálisan bántalmazott nőkkel is, mert a lovak pillanatok alatt ráhangolódnak a fájdalomra, a kiszolgáltatottságra és a megsebezettségre. Valaki a csoportból elsírja magát a ló mellett sétálva, hirtelen halálfélelmet érez, és mintha egy pánikroham tanúi lennénk. Később Carol visszahívja a karámba. Mint utána meséli, egészen mélyen eltemetett gyermekkori érzések szakadtak fel benne. „Írjátok le az álmaikat a fű-

Terápiás lovak gyógyító gyűrűjében.

zetbe!” – mondja búcsúzóul Carol, és egy könnyű vacsora után mindenki visszavonul kis villájába a domboldalba.

TRÓPUSI VARÁZSHEGY

A Nihi fürdője egy másik mesebeli öbölbe épült, ott is van egy istálló, a nyugdíjazott lovak töltik benne megérdemelt pihenésüket. Ide át lehet hoznunk lovagolni, kirándulni vagy autózni. A Seychelle-szigetek legszebb kis partjaival vetekedő öbölbe más felhúzott volna még egy szállodát, de itt csak öt-hat masszázsházat terveztek a sziklászirtre. Alattuk a tenger, fölöttük az erdő, mellettük hatalmas rizsföld. Ha létezne tündéerkert, ez lehetne az.

Az istállóba Carol most meditálni invitál minket a lovakkal. Csendben állunk velük, amikor az egyik résztvevőt, aki kicsi gyerekként vesztette el az édesapját, neki pedig soha nem lehetett gyereke, hirtelen öt ló veszi körül. Egyik a vállára teszi a fejét, a másik az arcát simogatja lélegzetével, a három másik ló nézi mozdulatlanul, hosszú percekig át. Nem akarunk hinni a szemünknek, a kimerevített pillanat, amit csodának is nevezhetnénk, öt percig tart, és a karámban minden áldott lélek a könnyeivel küszködik. Az is, akit körülvesznek a lovak, és azok is, akik tanúi lehetnek, hogyan válik pszichoterápiás rendelővé egy istálló.